Norsk Folkeminnesamling
www.folkeminne.uio.no

Asbjørnsen 1

NFS ASBJØRNSEN 1

Asbjörnsen, P. Chr.

Del 1.

1. Eit 24=sidigt hefte (17½ x 23). Frå Sandherad. Eventyr ved Sörensen Fritzner.

2, 3 og 4. 16=sidige hefte (17½ x 23). Do. Do

5 og 6. 12= sidige hefte (17½ x 23). Do. Do.

7. 16=sidigt hefte (17½ x 23). Do. Do.

8–22. 8=sidige hefte (17½ x 23). Do. Do. [illegible]

1. Sorenson Frolsue. Sandsvred.

Gjøltrom.

Til Sk. ~~Gjøltrøm~~? . Uspmodersøj

Manddaller og Skorringdaller

Jfr. Grimm. N. F. og Madsen Folkeminder fra [illegible]. Saga. 17.

Det er som en Sammenblanding af [illegible] Dornröschen og Sneewittchen. Grimm Nr 50 og 53. — Spiegel, Spiegel an der Wand, wer ist die schönste im ganzen Land. —

»[illegible]«? [illegible]

Cfr. J. Fritzner XII

Jomfru Gyltrom.

Der var engang en Konge, som havde en saadan mild trohjertet Datter. Da Dronningen laa paa Dødsleiet, sagde hun til Kongen, at han ikke maatte gifte sig igjen uden hvis Datter deres vilde det. Dronningen døde og strax derefter maatte Kongen reise fra Slottet sit og ud i Krig. Nu boede der i samme Byen en Hex, som havde en Datter jevngammel med Prindsessen. Disse legte ofte sammen, og Prindsessen likte godt at være sammen med Hexens Datter. Saa sagde den fæle Hexen til Prindsessen: „Naar nu Far din kommer hjem, saa skal du spørge ham, om han ikke vil tage mig til Dronning, for gjør han det, kan dere Barna kom-

me til at lege sammen hele Dagen;" og saa gjorde hun sig saa blid som en Leike. Da nu Kongen kom hjem, spurgte Datteren hans, om han ikke vilde tage Moderen til Legesösteren hendes til Dronning, for da kunde da de Barna komme til at lege sammen hele Dagen. Ja da Kongen hörte, hun saa gjerne vilde det, saa tog han Hexen til Dronning. Strax efter skulde Kongen igjen ud i Krig. För havde Hexen været saa blid og kjælet for Kongens Datter, men da nu Kongen var reist, begjyndte hun at blive saa slem mod hende, at det var rent svært. Hun skulde gjöre det sværeste og styggeste Arbeide og Hexens Datter skulde bare sidde paa Stadsen. Saa

var det en Dag Hexen sendte den snille Prindsessen ned i Kjelderen, hun skulde gjöre noget der. Som hun stod der, kom der tre Fattiggutter bort til hende og bad om noget Mad. „Ja I skal faa Mad da", sagde hun og gav dem det hun havde. Da nu de tre Smaagutterne kom ud, sagde de til hverandre: „Hvad skal vi nu önske hende, som var saa snil mod os?" „Jeg önsker hende," sagde den ene, „at hun maa blive den vakreste i hele Verden". „Og jeg", sagde den anden, „jeg vil önske hende en Gulddue paa Hode sit". „Og jeg", sagde den tredie, „at hun kan sjunge vakkrest i hele Verden." Da nu Prindsessen kom op fra

Kjelderen, var hun saa vakker, at ingen havde seet noget vakkrere, og en deilig Gulddue havde hun paa Hode sit. Da Hexen fik se hende, blev hun endda sintere end fór og spurgte, hvordan hun var bleven saa vakker. „Jeg kan ikke skjönne det jeg," sagde hun, „hvad det er kommet af, jeg stod nede i Kjelderen og saa kom der tre Smaagutter, som jeg gav noget, men det kunde vel aldrig komme fra dem," sagde hun. Hexen var sint og neste Dagen skulde hendes egen Datter gaa ned i Kjelderen for at blive ligesaa pen. Medens hun stod der, kom der tre Smaagutter og bad om noget. „Aa vil dere pakke dere ud af Kjelderen, hvad vil

dere her?" og saa jagede hun dem ud.
Da de vare komne udenfor, sagde den ene
til den anden: „Hvad skal vi önske hende,
som var saa slem mod os?" „Jeg önsker,"
sagde den ene, „at hun maa blive den styg-
geste i hele Verden." „Og jeg," sagde den anden,
„at der maa voxe en stor Granabuske op af
Hode hendes." „Og jeg," sagde den tredie, „at
hun ikke maa faa Fremgang i nogen Ting."
Da Datter til Hexen kom op af Kjelderen,
var hun endda styggere end för, og en stor
Granabuske ~~var~~ hende voxet op af Hode hendes.
Saa blev Hexen enda sinten end för. Om
en Stund kom Kongen hjem. „Nu du er vel
fornöiet i den snille Stifmoderen din," spurgte

han Datteren. „Aa nei!" hun har forandret sig saa," svarede hun, „og hun er bleven saa slem, at det er svært." Saa blev Kongen lei, og da han næste Gang reiste i Krig, sagde han til Dronningen sin, at var han ikke snil mod Datteren hans, medens han var borte, vilde han skille sig ved hende. Saa reiste han, men ikke før var han reist, før hun fandt paa at ville skille sig af med Steddatteren. Nu turde hun ikke gjøre det selv, men saa snakked hun til Gutten sin og lovede ham saa mange Penge, han vilde have, hvis han kunde faa narret Prindsessen ud i Skoven og faa dræbt hende. Ja han skulde da forsøge. Saa var det

da en Dag, at Hexen sagde til Steddatteren, at hun skulde gaa op i Skoven efter noget og tage Gutten med sig. Ja de gik da op i Skoven, og da de var kommen ind i den tatteste Skoven, sagde Gutten, at Dronningen havde befalet ham at drabe hende. „Ja du faar gjöre som du vil du," sagde hun, „for jeg kan jo hverken gjöre fra eller til ved det," sagde hun. „Nei," sagde Gutten, „jeg vil ikke drabe en saa vakker Prindsesse som du er," sagde han, „men nu sagde Dronningen til mig, at jeg skulde skjære Tungen af dig, naar jeg fik drabt dig og vise hende." Nu havde Prindsessen en liden Hund, som hun holdt saa af, og som

9

fulgte med hende overalt. Saa sagde Gutten, at han kunde dræbe Hunden hendes, skjære af Tungen og bringe den til Dronningen. Saa blev de da enige om det. Nu turde ikke Prindsessen vende tilbage igjen men gik længere ind gjennem Skoven. Tilsidst kom hun til et Tyvehus. Her boede tre Prindser, som om Dagen var forgjorte til Dyr men om Natten kom tilbage og blev Prindser igjen. Nu turde ikke Prindsessen gaa ud men gik idenfor frem og tilbage og sover. Men da saa de tre Prindserne kom hjem om Kvelden, fik de se hende og bad hende følge med ~~hjem~~ ind. Saa fortalte hun da, hvordan hun var kommen der, og de blev svært glade, for hun var

kommen og bad hende blive hos dem og stel-
le for dem. Ja det vilde hun da gjerne.
Hver Morgen maatte Prindserne ud og kom
da i Björneham, og om Kvelden kom de
igjen, men medens de var borte, havde
de sagt hende, at hun ikke maatte lade
nogen faa Lov at komme ind i Huset.
Hexen som havde villet
dræbe Prindsessen havde en Speile og den
kunde svare paa alt det, hun spurgte om,
Saa en Dag gik Hexen op og spurgte
Speilen: „Hvordan lever Jomfru Gyltrin nu?"
„Jomfru Gyltrin som du og du som Jomfru
Gyltrin. Jomfru Gyltrin lever ugleg godt
hos de tre Prindserne sine nu," sagde

Hr Vang: Segner fr Valdres 567-76. 66.

11

Speilen. Saa blev Hexen forfærdet og da
? hun havde faaet høre, at hun var i Højtehuset,
sendte hun en af Tjenerne sine der bort med
et Par Skor, hun havde, og lod sige at Moren
hendes var saa lei for hun skulde være der
Vang 60/7 borte og kan hende ha det ondt — og saa vilde
hun da saa gjerne sende hende et Par Sko, om
hun inte vilde bruge dem imellem. Da
Tjeneren kom til Højtehuset, vilde ikke Prind-
sessen lukke op, men Tjeneren sagde, hun ende-
lig maatte tage de pene Skoene, og saa lukkede
hun da op Vinduet og tog Skoene igjennem
det. Men ikke før havde hun prøvet Skoene,
før hun faldt død om. Da saa Prindserne
kom hjem om Kvelden og fandt hende død,

blev de svært leie, men medens de undrede sig paa, hvad hun kunde være død af, fik den yngste af Prindserne se de Skoene hun havde paa og sagde: „De har hun aldrig gaaet med før," og da de saa tog af hende dem, levned hun til igjen. —

Om en Stund gik Hexen op og spurgte Speilen ligedan: „Hvordan lever Jomfru Gyll nu?"
„Ja nu lever Jomfru Gyll ugblig godt hos de tre Prindserne nu," svarede Speilen. Saa blev Hexen forfærdet og sendte en afsted med Grød til Prindsesen. Nu gik det ligedan som før. Prindsesen vilde ikke have Grøden, men den som var kommen med den, nødte hende saalange til han

Ilsidot lukkede op Vinduet og tog en Ske af
den. Men ikke før havde hun faaet Skeen
i Munden, før hun faldt død om. Da Prind-
serne kom hjem om Kvelden og fik se hende død
og lagde Mærke til den Skeen, hun havde i
Munden, tog de den ud og strax levnede hun
til igjen. — Saa om en Stünd gik
Hexen op til Speilen og spurgte igjen efter Jom-
fru Sylt, men Speilen svarede som før, at
hun levede ugtig godt hos Prindserne sine. Saa
blev hun forfærdet, tog med sig en Brystnaal,
hun havde og gik selv til Skoven til Hjørlehuset.
Som hun kom der gjorde hun sig saa sød og
blid og bad Prindsessen lukke op for Moren
sin, men hün vilde ikke. Men saa da

Stedmoderen fik se hende gjennem Vinduet, sagde hun: „Aa nei! hvor daarlig du ser ud, du har vist ondt i Halsen, du kan do gjerne glytte lidt paa Dóra, at jeg kan se, om du har ondt i Halsen.“ Aa ja saa længe snakked Heksen, til Prindsessen glytted lidt paa Dóra og gabte for at hun skulde se ind i Halsen hendes; men ikke før havde hun gjort det, før Heksen kasted Naalen ind i Halsen, og da faldt Prindsessen død om med det samme. Da Prindserne kom hjem om Kvelden, blev de svært leie, da de saa Prindsessen var død, og da det ikke var dem muligt at se, hvad hun var død af. Saa pyntede de hende og lagde hende paa Ligstraa.

Saa en Dag medens Prindsenne var ude, kom
en Konge og Sönn hans, som var paa Jagt i
Nærheden af Hjortehuset og da hörte Prindsen
saadan deilig Sang. Nu red han til og fik
se, at der inde i Huset laa en Jomfru saa
fager og deilig paa Ligstraa, og at der paa
Hode hendes sad en Due, som sang saa
vakkert, at han aldrig havde hört noget sligt.
Saa brød han med Fölget sit op Dören og förte
Liget med sig hjem til Kongsgaarden. Her blev
alle de Læger hentet som fandtes i hele Riget,
og da de saa efter i Munden paa Prindsessen,
fandt de Naalen der. Og ikke för havde de
faaet den ud, för Prindsessen var lige flink
igjen. Saa blev det Fryd og Glæde, og Prindsen

holdt Bryllup med Prindsessen og det var
slig Stads, at det var svært. Men saa
om en Stund skulde Prindsen, som nu var
bleven Konge, i Krig, men forend han reist,
bad han dem hjemme endelig vare red for
Dronningen og tillade nogen at komme
ind til hende. Saa en Stund efterat
Kongen var reist faldt Dronningen i Bar-
selseng og fik en deilig Gut. —
Men Hexen havde ikke Ro, hun maatte
spörge Speilen igjen, hvordan Jomfru Gyld-
levede nu. „Jomfru G.... som du og du
som Jomfru G...... ; nu lever Jomfru
G.... riglig godt som Dronning," svarede
Speilen, og saa fik hun höre, at Jomfru

G..... havde faaet Kongen i Nabologet, og at hun netop havde ligget i Barselseng og faaet en deilig Prinds. Saa blev hun forfærdet og gik til Kongsgaarden med Barselsgrød og vilde da ind at snakke med Datter sin; men hun fik ikke Lov til at komme ind, men Grøden tog de da imod. Saa nogle Dage efter kom Hexen igjen, og saa længe snakked hun for sig og sagde, at hun var Dronningens Moer, og at hun længtes saa efter at se hende, at hun tilsidst fik Lov til at komme ind. Saa gjorde hun sig saa blid, som hun kunde og skulde hjælpe Dronningen saa meget, som hun kunde. Og saa en Dag sagde hun til

hende: „Nu skal du ogsaa sætte dig her ved Vinduet, at du kan se udover Vandet, her er det saa friskt og vakkert, og det har du saa godt af nu, du er saa mat." Ja hun var saa bedaaret Dronningen, at hun gjorde det, men hun havde ikke siddet længe ved Vinduet, førend Hexen tog og puffed hende ud i Søen. Saa hented hun sin egen styggi Datter og lagde i Dronningens Seng og lod hende lægge den unge Prindsen i Armen sin. Da Kongen fik se Dronningen sin igjen, blev han saa lei, for han kunde ikke kjende hende igjen, saa forandret var hun bleven. Hexen sagde, at det gaar ofte saa i Barselseng, men han

kunde ikke blive glad igjen. Den vakkre Prindsen holdt han af, men hende, som han troede var Dronningen sin, kunde han ikke holde (mere) meget af.

Nu sad der nede i Kjælderen paa Kongsgaarden en Skrædder, som arbeidede udover Natten. Saa hörte han en Thorsdagskveld, at det gjennem Rendestenen, som mundede ud i Söen, blev sagt: „Endnu tre Thorsdagskvælder kommer jeg igjen, men ve den Skygge, som ligger i min Seng med mit Barn i Armen.“ Skrædderen undred sig over dette, men næste Thorsdagskveld hörte han det samme: „Endnu en Thorsdagskveld kommer jeg igjen, men ve den Skygge

som ligger i min Seng med min Prinds i Armen," sagde det. Saa sagde Skradderen det til Kongen, og næste Thorsdagskveld gik Kongen selv med i Kammeret til Skradderen, og ud paa Natten hörte de, det blev sagt: „Ve den Stygge, som ligger i min Seng med mit Barn paa Armen." Saa gik Kongen til og tog hende, for det var Dronningen som gik igjen. „Aa det var nglig godt, du fik taget mig," sagde Dronningen, for havde du ikke faaet mig i Kveld, havde du aldrig faaet mig mere." Og saa fortalte hun alting om Stedmoderen sin, om at hun havde puffet hende ud i Söen og lagt sin egen Datter i hendes Seng

og givet hende ud for at være Dronningen hans. Da gik Kongen op til Stedmoderen og sagde: „Hvad skal den have, som har villet dræbe Dronningen og selv faa sin egen Datter til Dronning?" Og hun sagde: „Den, som har villet det, den skal lægges i en Spigertönde og hakkes af vilde Heste", for hun skjönte ikke, det var hende Kongen mente. „Du har selv sagt Dommen," sagde Kongen, „for det er dig, som har gjört det! Og saa blev Hexen lagt i Spigertönden og kjört i Stykker, men Kongen fik Dronningen sin igjen, og nu var alt ondt borte og blot godt igjen. Saa gjorde Kongen et Gjæstebud som kunde spörges i mange Kongeriger.

22

Og jeg var ogsaa i det Gjæstebudet ser du og var oppaa Loftet, men der var det saa meget Støie, og saa tog en af Skytterne mig sammen med den til Fordal, og saa skjød han mig lige hid, og derfor er det, at jeg kan fortælle dig det altsammen, ser du.

Karl Østbyes Kone.

2. Sörensen Fritzner. Sandsherred.

Sönna for Sö og nora for Nor, ende ved det store Guldberget.

Vang 76

Molbeck, den nedtraadte Ager.

Svanejomfruer.

Moltke Moe: De tre prinsesser i Fjærhaus.

Der var engang en Bonde, som havde en Hvedeager, der hver Löidagskveld blev nedtallet. Nu havde Bonden tre Sönner og bad saa den ene lægge sig bort ved Ageren en Löidagskveld for at se hvem det var, som traakked ned Ageren. Den ældste Gutten skulde fyst pröve; han lagde sig op ved Agerenden, men da han havde ligget en Stund, sovned han. Om Morgenen var al Ageren nedtraakked, men Gutten kunde ikke give nogen Besked. Ligedan gik det med Mellemgutten. Saa skulde Askefisen afsted. Han lagde sig ikke op ved Gröfta men nedi og holdt sig vaken. Saa da han havde ligget en Stund kom der tre Duer flyvende. De

dalte ned paa Ageren og med det samme rusked de af sig al Fjöra. Saa blev de til de deiligste Jomfruer nogen kunde tænke sig. Saa danset de udover hele Ageren, imedens subbet Gutten til sig al Fjöra. Da det led til Lyse, skulde de tage paa sig Fjöra, men kunde ikke finde den. De saa forfærdet og skreg og ledte. Tilsidst traf de Gutten og bad om at faa Fjöra si igjen. „Hvorfor danser I i Hvedeageren vor," spurgte Gutten. „Aa det er nok ikke os som vil det," svarede de, „men Troldet som har forgjort os, sender os hid hver Lördagskveld at traakke ned Ageren, men lad os faa Fjöra vor, for nu lider det mod Dagen," bad Jomfruerne. „I har

traakkat saa ned Ageren," mente Gutten, „men I skal faa den," sagde han, „hvis jeg kan faa den, jeg vil af jer." „Aa ja, det vil de vi nok gjerne," svarede de, „men det kan du ikke, for vi bevogtes af tre Trold, det ene med tre, det andet med sex og det tredie med ni Hoveder, og de dræber alle dem, der kommer til Berget." Men Gutten sagde, at han syntes saa godt om den ene af dem, at han maatte friste det. Saa valgte han sig den mellemste, for han syntes, hun var vakkrest og fik saa Ringen hendes og satte paa Haanden sin. Strax efter tog Jomfruerne paa sig Dueføra og fløi tilbage til Skoven og Berget. Da Gutten kom hjem, fortalte han om Duerne som traakka ner Ageren og

om hvad Jomfruerne havde sagt. „Og nu faar jeg ud og pröve min Lykke," sagde han, „jeg ved ikke om jeg kommer igjen mere, men pröve faar jeg." „Aa du da Askefisen," sagde de andre, og gjorde Nar af ham. „Aa ja det faa blive det samme om jeg ikke duer til noget," svarede Askefisen, men pröve faar jeg.

Gutten gik da afsted for at lede efter det Stedet, hvor Jomfruerne var, og det havde de sagt, laa „sunna for Sö' og norda for Nor" ende ved det store Guldberget." Da han havde gaaet en Stund traf han to Fattiggutter, som stod og trættede om et Par gamle Sko og en Rognkjepp, som de havde arvet efter Mor si. Gutten sagde, at

D: af Sol forgyllte Skyer. Jevnfød. Slavisvoller. A. S. B. Moe. 469.

han syntes det var lite at hakke om det, for
han havde baade bedre Sko og bedre Kjep
hjemme. „Nei! det har du nok ikke", sagde de,
„for den som har disse Sko paa, han tar tusinde
Mil i hvert Skridt, og hvad man peger paa
med denne Rognkjeppen, dör med det samme,"
sagde de. Gutten spurgte om de vilde sælge
dem. Nei! der skulde ~~nøget~~ mye til de vilde sælge
dem. „Men det er ikke sandt," sagde Gutten.
„Jovist er det sandt," mente de. „Ja lad mig
se om de passer mig da." Ja han skulde faa
Lov at hakke dem paa sig. Men da Gutten
havde faaet Sko paa og Rognkjeppen i Haand,
gjorde han et Steg og vak var han tusinde Mil
paa en Gang. — Saa hof han efter en Stand

to Gutter, som trættede om en gammel Fele de
havde arvet. „Aa er det noget at trætte om da," sag-
de han, „jeg har en spelle ny Fele heime jeg," sagde
Gutten. „Aa ja men det er nok ikke slik Laat
i den som i vor," sagde de to Gutterne, „for
er nogen död, og du speller paa den saa vak-
ner di op igjen." „Det var rart," sagde Gutten,
han bad om at faa stryge noen Strög paa
den. Ja det fik'n Lov til, men ikke för
havde han faaet den i Haanden, för han gjor-
de et Steg, og væk var han hundrede Mil med
en Gang. —— Saa mödte han om en
Stund igjen en gammel Mand og spurgte da
ham, om han vidste hvor „sönna for söl og
norde for mor ude ved det store Guldberget" var

komme. Ja det vidste han nok, men det kunde de ikke nytte ham at komme did, for Troldene drabte alle de norske Mænd, som kom did.
„Aa jeg faar vaage mig, enten det saa bliver til Liv eller Död," sagde Gutten, for han holdt saa af den Jomfrua, han havde seet. Saa fik han vide Veien af den gamle Mand og kom tilsidst til Berget. Her stod der tre Vakter, før man kom ind i det Kammers, hvor Jomfruerne var, og Laas var der for hver Dör, men Gutten lagde afsted. Den förste Vakta spurgte, hvor han skulde hen. „Aa jeg skal ned til Jomfruerne," sagde Gutten. „Ja ind kan du nok komme, men ud kommer du nok aldrig mere," svarede Vakta, „for nu kommer

Troldet snart." Men Gutten mente, han vilde friste og kom gjennem helt til det inderste Kammeret, hvor Jomfruerne sad. Og saa deilige og vakkre var de, og Kammeret var saa fuldt af Guld og Sölv, at Gutten havde aldrig kunnet tenke sig noget slikt. Saa viste han frem Ringen til Jomfruerne og spurgte om de kjendte den. Ja de kjendte da baade ham og Ringen, men stakkars dig nu er du nok livlaus, sagde de, og vi vel ogsaa, sagde de. „Tu kommer Troldet med de tre Hoderne snart, det er bedst, du steller dig bag Döra." „Aa jeg er saa red, saa red," sagde den Jomfrua som Gutten skulde have. „Aa du behöver ikke at være saa red, jeg tenker nok, vi skal klare os," sagde

han. Saa kom Troldet og stak de tre Hoderne ind ad Döra. „Uf her lugter saa kristent Blod“, sagde det. Saa stak Gutten til Hoderne med Rognkjeppen, saa döde det. Saa fik de nu lagt Kroppen bort og gjemt. Straks efter kom Troldet med de sex Hoderne. „Uf og her lugter kristent Blod,“ sagde det, „det er vel en, dere har sleppi ind det. Men aa er den andre Gubben henne da?“ sa'n, kom saa ikke Troldet med de tre Hoderne?“ „Han er ikke kommen endnu,“ sagde Jomfruerne. „Aa jo vist er han kommen,“ svarede Troldet, „men han er vel omkring og leter efter det Kristenmenneske, I har slept ind.“ Men Gutten var ikke sen at pikke til alle Hoderne med Rognkjeppen, aa det döde. Snart efter kom Troldet

med de ni Hoder. „Uf her lugter saa kristent Blod," sagde det og var saa sint. „Aa er de andre Gubberne henne?" „De er ikke kommen endnu." „Aa jo vist er de komne, det leter vel efter det Kristen-menneske, I har sleppi ind." Gutten tel at pikke med Rognkjeppen paa det ene Hode efter det andet, men han rak ikke mere end til det ottende, saa skjönte han, Troldet fik Overtag og maatte römme ud. Troldet drabte alle Jomfruene og derefter ud efter Gutten igjen, men denne havde faaet gjemt sig og fik nu drabt det niende Hode. Saa Gutten ind igjen og tog Felen og spilte saa de vakna allesammen.

Nu gjaldt det at komme hjem. Og det gjorde Gutten paa den Maaden, at han

tog den ene efter den anden paa Ryggen og bar hjem. Tilsidst var der bare en igjen. „Aa skal jeg staa her alene igjen da?" sagde hun. „Ja bare hold dig stille, saa skal jeg nok komme tilbage igjen," sagde Gutten. Og det gjorde han.

Leite?

Og saa holdt han Bryllup med den mellemste Jomfrua og bragte hjem alt det Sølv og Guld som var i Berget. Og da blev det saa gjilt som nogen kan tænke sig. Og jeg var i Bryllupet o.s.v.

3.

Sörensen Fritzner. Sandeherred

Jomfru Solia.

~~Hvorledes Jomfru Maria som Gudmoder med~~
Træk af tre Prindsesser i Hvidtenland östenfor
Sol og vestenfor Maane, ~~Eventyr~~ Soria Moria Slot. —

Samt Jomfru Solentar Ryl
fra Valders Side 50.

Der var engang en Prindsesse som var lot og sat i Berg; saa var det en Gut, som vandred paa det Fjeldet, han fik se hun stod i Berg pil under Hagen. Saa sagde hun: „Du kunde da frelse mig du." „Sig mig, hvordan jeg kan det, saa skal jeg da pröve," sagde Gutten. „Du maa komme og være her tre Thorsdagskvelder i Rad," sagde hun. Ja den förste Thorsdagskvelden kom da Gutten og lagde sig til at sove paa Berget. Klokken (tolv) kom der tre styggje Fanter med store Kniver. „Nu skal vi faa os en praglig Steg," sagde de, og saa bejynte de Kniverne, men saa slog Kl (1), og saa maatte de gaa igjen, de havde ikke Lov

til at være der mere end en Time. Saa laa
han der til Morgenen, da gik han ud til hende.
Da stod Prindsessen i Berg til Skjörteleinningen ?
ne. Saa gik han og snakked med hende
der hele Ugen. Næste Thorsdagskvelden var
han der igjen og da Kl var 12 blev det værre ?
end föi; de brynte Knivene og satte frem en
Slagterbank og et Blodfad og sagde: „i
Nat skal vi faa os en herlig Steg;" men saa
slog Klokken 1 og saa maatte de gaa igjen.
Om Morgenen gik Gutten ud til hende,
saa stod hun i Berg til Knæerne. Og saa
gik han hele Ugen og snakked med hende.
Da den tredie Thorsdagskvelden kom,
sagde hun: „I Nat bliver det værre, men

dræbe dig, kan de ikke. Saa da Klokken slog 12 kom de værre end før, brynte Knivene, satte frem Krakken og Blodfadet. „Idag skal vi have en deilig Steg," sagde de, og saa tog de ham og havde ham over Sengekanten og skulde til at stikke Kniven i ham, men saa slog Klokken 1. Saa sov han godt til Morgenen, og da han saa gik ud, kom hun gaaende imod ham.

Nu skulde de over et Vand, og han rodde hende over. Nu laa der en liden Stue oppe i Bakken. „Naar du kommer der op," sagde hun til ham, „maa du ikke ede eller drikke noget af det, de byder dig." Nei! det skulde han ikke.

Og da de kom derop, bad de ham Mad, men han vilde ikke have noget, men saa bued de paa ham noget Brændevin, og han tænkte, han kunde vel gjerne smage, og saa smagte han paa det, men i det samme sansed han Hende og gik ned til Stranden. „Naa er det forbi med os," sagde hun. Saa gav hun ham en Hestesko. „Ligesaa umu-lig som du kan faa slidt ud den, ligesaa umulig kan du treffe mig igjen," sagde hun, og saa blev hun borte for ham.

Men Gutten kunde ikke glemme Prindsessen sin. Det første han fik nogle Skil-linger, saa kjøbte han en Slibesten, fik en

Tut til at dra, og saa slidde han, til der ingenting blev igjen. Da tog han til at gaa ud og lede efter hende og langt om længe kom han til en Mand. „Kan du sige mig Veien til Jomfru Solià," spurgte han. „Nei jeg kjender ikke noget til det," svarede Manden, „men jeg har en Broder over den store Aasen der, han kjende han ved noget til det, men det bliver langt at gaa for dig det, du faar faa laane Hesten min, og naar du kommer frem, behöver du bare at vende Hesten og be'n gaa hjem, saa gaar'n hjem af sig sjöl." Ja saa kom Gutten til den anden Broderen. „Ved du noget om hvor Jomfru Solià bor henne?" spurgte Gutten.

„Nei! jeg ved ikke," svarede Manden, „men jeg har en Broder over den store Skoven der, kan hende han kjender noget til det, men det bliver da langt at gaa, du faar tage Hesten min, og naar du er kommen frem, behöver du bare at snu'n og be'n at gaa hjem, saa gaar han hjem af sig sjöl."
Saa kom han til den tredie Brod eren.
„Ved du hvor Jomfrui Solia boer henne," spurgte han. „Aa nei inte noe vidre," svarede han, „men jeg ved, at hun boer paa Sörsia Sola og paa Norsia Maanen, men heller saa ved vel da Nordenvinden om det, for han er der og torker Steinbý, og Nordenvinden er hjemme langt nor paa Norsia

Asb. Moe 254, 468, 470.

a den store Nasen!" Saa Gutten i Vei til han mødte en Mand, som spurgte, hvor han skulde hen. „Aa jeg skal til Nordenvinden jeg," sagde Gutten. „Det bliver langt at gaa," sagde Manden, da trænger du til slige Støvler som jeg har, med dem tager jeg trehundrede Mil i hvert Skridt." „Aa det kan ikke vare saa rare Støvler det," sagde Gutten og saa paa dem. „Det er som jeg siger," sagde Manden. „Faar jeg Lov til at tage dem paa mig og prøve dem lidt," sagde Gutten, „men det er vel bare saa du byver," sagde han. Saa skulde han vel faa Lov til at trække dem paa sig. Saa tog han et Skridt, saa var han tre-

Hundrede Mil vak. Om Kvelden kom han til Nordenvinden. „Kjender du Veien til Jomfru Solia," spurgte Gutten. „Ja det skulde jeg mene," sagde Nordenvinden, „i Morra skal jeg did og törke Steinty." „Ja saa faar vi Fölge da," sagde Gutten. Om Morgenen sagde Nordenvinden til Gutten: „Det er bedst, du gaar noe fyre du," sagde han. „Aa nei, vi kan da gaa med en Gang," sagde Gutten, „jeg kan da skridle paa jeg ogsaa," sagde han. Da de saa skulde gaa, tog Gutten et Steg, saa var han tre Hundrede Mil borte. Saa begyndte Nordenvinden at

blase saa forsvarlig paa, for at tage'n ham igjen, men da han ikke naaede ham, blev han sint og blaste i, saa han blaste ned alt det, som var baade paa Land og Vand, men enda kom Gutten først til Jomfru Soliä. Da Nordenvinden kom, blaste han ned alt Stentøiet, saa der ikke blev noget af Bryllupet, som skulde staaet den andre Dagen. Men saa holdt Gutten og Prindsessen Bryllup, og har de ikke sluttet, holde de paa endnu.

Nils Larsen (Tharum Maen)

4. /	Prinds Hedevig og Hjön Valborg.	Sörensen. Fitsner. Sandeherred. Minder i enkelte Træk om Mestermö men Hedevig Navnet forskriver det sig fra." En Orm spiller Hovedrollen

Der var engang en Kongedatter, som hed Valborg,
og hun var saa vakker, at man kaldte hende
altid skjön Valborg. Saa skulde Kongen engang
i Krig, og saa spurgte han Datteren sin, hvad
hun vilde, han skulde bringe med sig tilbage
til hende. „Aa jeg vil helst have det förste,
du möder paa Veien jeg," sagde hun. „Ja det
er ikke godt at vide, hvad det bliver, det kan
blive lidet det," sagde Kongen. Ja det fik
være det samme det, hun vilde nu helst
have det förste han mödte. Da saa Kon-
gen red ud, var det förste, han mödte, en
Orm. Han red af Veien for den og vilde ikke ha den
men den kröb op over Hestebenene og lagde

og vundt Halsen paa Hesten. Ja det var ikke muligt at faa Ormen vak, og saa maatte da Kongen ride hjem med den, men han lagde Klæder og alt om den, at ingen skulde se, han red hjem med slig stygg Orm. Da han kom hjem, vilde han ikke sige, hvad det første var, han havde bisset. Men skjön Valborg tag og bad saa længe, til han tilsidst sagde det. Og da hun saa fik Ormen, blev hun saa glad i den, at hun kjælte for den og klapped den. Saa en Dag, som det var saa deiligt Solskin, og hun sad i Haven, lagde hun Ormen paa en Sten og godsnakked for den. Saa brast Ormen, og der kom frem den deiligste Prinds,

nogen kunde se for sine Öine. Saa fortalte han, at han hed Prinds Hedevig og var bleven forgjort til en Orm af et Trold. Saa blev da Prinds Hedevig og skjön Valborg, som havde frelst ham, gode Venner og lovede sig til hinanden.

Saa en Dag skulde Kongen paa Jagt, og Prinds Hedevig spurgte Kongen, om han fik Lov til at være med. „Ja du faar spörge skjön Valborg," sagde Kongen. Og han spurgte da skjön Valborg om hun havde noget imod, at han blev med paa Jagt. „Bare du ikke glemmer mig," sagde hun. „Nei! kan du tænke, jeg glemmer dig, som har frelst mig," — sagde han. „Ja vil du love mig det da;" sagde

hun. Ja det loved han da og red afsted paa Jagt. Nu boede der borte paa Veien tolv Jomfruer, som tog imod dem, der var paa Jagt Reise. Her tog Kongen og Prinds Hedevig ogsaa ind. Da Jomfruerne fik se Prinds Hedevig, blev de reent forelsket i ham, men han brød sig ikke om dem, for han tænkte paa Skjön Valborg. Men saa fandt en af dem paa at kaste en Glemmedrik over ham, og saa glemte han baade Skjön Valborg og hvem han selv var. Saa sagde Kongen til ham en Dag: „Nu er det vel bedst vi reiser hjem igjen." „Reise hjem," sagde Prindsen Hedevig, „jeg synes jeg har det bra her jeg er," sagde han, og alt det Kongen

snakked for ham, hjalp ingen Ting. Han vilde blive der, han var og Kongen maatte reise hjem alene. Da han kom hjem blev skjön Valborg saa lei og skjældte noget paa Fadeuen ogsaa, at han ikke kunde faaet ham med sig. Saa fik han fat i tolv af Legekammeraterne sine, og saa kladde de sig alle ud i Mandfolkeklader og reiste til Gaarden, hvor de tolv Jomfruerne boede. Her tog de ind, og blev der nogle Dage. Skjön Valborg traf Frinds Hedevig, men han kjendte hende ikke. Saa var der en Skradder der paa Gaarden, og han syntes han kunde skjönne, at det

nok var tolv Jomfruer, som var kommen tilgaards, og det sagde han til de andre. „Ja det skal vi nok snart skjönne," sagde de, „for nu til Middag kan vi sætte frem Gotter og alt sligt, som Kvindfolk liker, og spiser de da det, saa skjönner vi, det er tolv Jomfruer." Nu havde skjön Valborg en liden Hund, som bestandig fulgte med hende. Denne hörte hvad der blev sagt, og saa löb den til skjön Valborg og fortalte det. Da saa Middagen kom og der stod paa Bordet alskens Slikkeri, sagde skjön Valborg: „Er

dette Mad for voxne Karlfolk, nei lad os faa Erter, Kjöd og Flesk," sag=de hun. Saa blev de andre tolv Jom=fruerne saa vinde paa Skrædderen, for=di han havde narret dem. „Ja jeg tror naa, det er Jomfruer lel," sagde Skrædderen. Saa skulde de da pröve endnu en Gang. De skulde sætte et Nöddefad foran hver Seng, og gav de sig da til at prate og knakke Nödder, kunde de være sikker paa, det var Jomfruer. Men dette sprang den lille Hund hen til skjön Valborg og sagde. Da saa Kvelden kom og de saa Nöddefadene, sprandte de dem vek og sagde: „Jeg

menn, de bor vi er Kvindfolk, siden de sætter for os Nøddefoder;" og saa maatte Skradderen give sig. Den andre Dagen skulde de tolv Fremmede ud paa Jagt, og saa spurgte de Prinds Hedevig om ikke han vilde være med. „Aa ja, han havde da Lyst til det han ogsaa." Som de nu red afsted, havde ikke skjön Valborg spendt fast Buggjorden under Sadelen, og da Prinds Hedevig kom ved Siden af hende, spurgte han, hvorfor han ikke havde gjort det. „Aa nei," svarede han, „naar Prinds Hedevig kunde glemme skjön Valborg,

saa er det ikke saa rart, at jeg har glemt at spande Buggjorden." Da kjendte Prinds Hedereg Kjæresten sin. Saa red de sammen til Kongsgaarden, og der holdt de Bryllup, som kunde spørges over mange Kongeriger.

Karl Oslbyes Kone.

5.

55

Haakon Borkenskjog

Sørensen Tritsmer. Sandeherred.

5 Haakon Berhardtsjøy. —

Haakon Torkenitsjig
N. F. ... 1866.
Madam: Folkeminder
fra Hanved Sogn 65.
Fortæller anfører der
falder ... Hage-
mandsnavns ...
... 1866.
... (lubrica) ...
...

Der var engang en Prindsesse vakker og fin, men stolt af Skjønheden sin. Saa friede Nabokongens Sön til hende, men hun syntes, han var ikke fin nok, og saa sagde hun nei. Men han vilde ikke gi sig, for om hun end var stolt, saa var der dog meget godt ved hende og saa fandt han ud at ville vende hende ved List. Han fik da istand et pragtigt Handelsskib, gik selv ombord forkladt som den usleste Fant og seilede til det Kongerige, hvor Prindsessen hörte hjemme. Saa gik han iland forkladt som Tigger med et pragtigt Töi paa Armen. Da han kom til Kongsgaarden, kastede han sig ned i Sölen og valtede sig men holdt Töiet i Veiret. Da den ældste Prindsessen saa det vakkre Töiet, sendte hun en ned at spörge, om han ikke vilde sælge det Töiet. Jo det kunde han nok, svarede han. „Hvor meget skal du ha for det da?" „Aa det skal ikke koste stort," svarede han, „faar jeg Lov at sove hos den ældste Prindsessen inat, saa skal hun faa

Töiet." „Aa langtifra, det faar du aldrig," sagde den, der var sendt ned, og det sagde Prindsessen ogsaa. „Aa langt ifra," sagde hun, men da hun saa det pene Töiet, og han bare bad om at faa i hendes Seng og de andre Söstrene lovede, de skulde holde sig vaagne, om hun raabte paa dem, saa fik Fanten Lov til at sove i hendes Seng om Natten, og hun fik Töiet.
Og Gutten sov trygt og roligt hele Natten, og om Morgenen gik han ned til Skibet sit igjen. En Maaneds Tid efter kom han igjen med et endnu pragtigere Töi, og nu vilde han sove i den næstyngste Prindsessens Seng. Aa ja, nu var de ikke længer saa rædde for det, og Gutten fik Lov til det, og han sov hele Natten og om

Morgenen gik han til Skibet igjen. En Maanedstid efter kom han igjen med det prægtigste Schawl nogen kunde tanke sig. Ja det skulde den yngste Prindsessen faa, hvis han fik Lov til at sove hos hende. „Aa langt ifra, det vilde hun ikke." Men saa tankte hun paa, hvor vakker hun vilde blive, om hun fik det Schawlet paa sig, og hvordan alle i hele Kongeriget vilde beundre hende, naar hun kjörte omkring med det over Skuldrene, og saa skulde da Fantek faa Lov til at sove hos hende. Men Prindsen holdt af den yngste Prindsessen og derfor bar han sig her anderledes ad og Prindsessen, som havde været saa stolt paa det glemte sig selv. Saa om Morgenen sagde Prindsen til hende: „Nu er det ligesaa godt

du kommer med mig, for du ved selv det, du bliver jaget ud af Landet ligevel, naar Kongen marker, du er med Barn." Ja hun syntes det var svært at flygte bort med den fæle Tonten, men hun syntes det var bedre ligevel end at blive jaget ud af Landet og saa fulgte hun med ham ombord. Her tog Kapteinen vel imod hende og Per, for saa kaldte Prindsen sig, sagde: „saa du skal se, vi skal greie os, nu faar du fri Overfart nu med Skuta, og naar vi kommer i Land, og jeg gaar paa Bygkogeriet paa Verven... og du sælger Kaffe og Smørrebrød til Arbeidsfolka, saa skal du nok se, vi slaar os igjennem." Ja de kom i Land og hun maatte koge og sælge Kaffe, medens Per var paa Kogeriet. Det gik haardt paa og blev graat mangen en Taar, men Per var haard mod hende, og hun maatte sidde og sælge.

Saa om en Hund fik hun en Gut. Den ene Dag
gik da efter den anden under Sled og Slab.
Nu skulde der oppe paa Kongsgaarden være Bryllup.
Prindsen skulde ha faaet sig en Prindsesse fra et frem-
med Rige, og man laged til Bryllup med stor
Braak og Stads. Saa sagde Per til Kona si: „Jeg
snakte med en af di som syer Brurestadsen en Dag,
og hun sa, du kunde komme og hjælpe dem at sy,
saa skulde du faa noen Skillinger for det. Nu faar
du gaa op da, og saa faar du se, om du inte kan
faa nappa til dig et Stykke Töi til Gutten vor,
for det er smaat til Klæder han har." Nei, det
vilde hun slettes ikke. „Aa naar jeg siger det, saa
skal du nok gjöre det;" sa Per og gjorde sig
haard. Ja hun gik da afsted. De tog Maal af hende
til Brudedragten, for hun var af Höide som Brura,
sagde de. Ja sad da og syede, og mens stappede

Pers Kone et Stykke Töi i Lommen, for hun turde ikke andet for Per. En Stund efter kom Prindsen ind, han skulde se paa Stadsen til Bruden sin. „Aa se der er jo Pers Kone ogsaa," sagde han, „hun er vel ikke hun som Per, at hun rasker," sagde han, „det er nok bedst I ser efter," og saa bad han en af Tjenerne at lede i Lommen hendes. Jo gamle rigtigt, et stort Stykke havde hun rasket til sig. Og hun graat og bad og sagde det skulde være til Barnet hendes, som havde saa lidet Klæder, og saa slap hun da med at blive skjændt dygtigt paa, men hun skulde ikke mere faa Lov til at se paa Brudestadsen. Saa en Stund efter sagde Per til hende: „Jeg snakke med en af dem, som bager paa Kongsgaarden, de sagde, du kunde faa Lov at hjælpe lidt til, saa skulde du faa nogen Skillinger for det; men nu faar du se, om du ikke kan faa raske til dig noe Mad, for det er ondt for Brödsmulen nu," sagde han. Saa graad hun og

sagde: „Aa jeg som kunde faaet Prindsen, havde jeg villet."
„Ja hvorfor var du saa stolt paa det?" sagde Per. Det gik
som første Gangen. Prindsen kom og bad dem undersøge
Lommerne hendes. Jo ganske rigtig, hun havde plukket til sig
noe Mad. Saa blev Prindsen endnu mere vred end før, men
hun graad og bad saa vakkert for sig, at hun slap. Saa kom
Dagen, da Bryllupet skulde staa. Per sa til Kona si, at
hun skulde gaa op og hjælpe litt til i Kjøkkenet paa Kongsgaarden,
medens skulde han gaa paa Hagenet, og den vesle Gutten
fik være alene den Dagen, han klarte sig vel altid. Som nu Prindsessen
stod i Kjøkkenet og varket op, fik hun se, at Stuen, hvor hun
og Per holdt til og hvori Barnet laa, stod i lys Lue. Hun blev
hjerteangst og løb nedover, for hun troede, Barnet hendes var
brændt inde, men paa Veien kom Prindsen imod hende med
Barnet paa Armen. Saa kjendte hun igjen Per, at han var
Prindsen, der havde friet til hende, og saa sagde han, at
det var hendes Bryllup, de skulde holde, og saa holdt
Prindsen og Prindsessen et Bryllup, der kunde spørges over
syv Kongeriger.

6

64

Mikelsen

Torkar Sørensen

[illegible] til Gjellum, som
skulde fra sit Datter til
Mor i Kragerø.
N. S. M. [illegible]
[illegible]

Der var engang et Par Folk, som havde tre Sönner. Det var fattigt for dem og derfor syntes Manden, de fik ud at tjene. Men det havde de ikke nogen videre Lyst til, og saa blev de hjemme. Men til Slut syntes Faderen, han ikke havde Raad til at have dem længer, og saa sagde han: „Ja enten faar I nu ud at tjene, eller faar I se at gjöre et godt Gifte, for jeg kan ikke længere ha jer hjemme." Ja de skulde da se, om de fik gjort et godt Gifte.
Förste Lördagskvelden pudsed de to ældste sig og vilde gaa afsted, men saa mente den yngste, som var Askefisen, at han ogsaa vilde være med. „Ja du da;" sa de og lo. Ja han vilde da pröve han ogsaa. „Ja saa faar du gaa alene du da, for vi vil ikke ha Fölge med dig." Saa gik de og en Stund efter Askefisen ogsaa. Men da han var kommen bort i Skauen et Stykke, gik han sig vildra.

Saa mødte han tilsidst en gammel Mand. „Hvad er det du er saa modfalden for?“ spurgte han. Saa fortalte han, hvordan de andre havde lo af ham og vilde ikke have ham med sig. „Aa, bryd dig ikke om det du,“ sagde den gamle Mand, „gaa bare bent over her, saa vil du møde en Hoppetudse, han vil bede dig følge med hjem, og det skal du gjøre.“ Gutten gik og om lidt mødte han Hoppetudsa. ~~Dad~~ „God Dag,“ sagde han. „God Dag igjen,“ svarede Gutten. (Det var i de Tider Dyra kunde snakke). Saa blev det Prat dem imellem, og Hoppetudsa spurgte Gutten, om han ikke vilde følge med hjem. Jo det vilde han da. Saa hopped Hoppetudsa føre og Gutten gik efter, til de kom til en pen lidn Stue, langt inde i Skoven, og deninde var det saa pent og rent, at det var svare Ting. „Aa du er vel sulten, vil du ikke ha Mad?“ spurgte Hoppe=

fudra. „Ak jeg er naa ikke mat heller," svarede
Gutten. Saa satte han frem for ham den bedste
Maden, han kunde tænke sig. Nu Gutten blev
der om Natten for han synter ikke han havde Moro
af, at de andre Brödre skulde gjöre Nar af ham,
for det han var blet vist vak, der han friede.
Saa om Morgenen kom han hjem. Nu Brödrene
havde ogsaa været ude og friet til to rige Piger,
som havde sagt ja til dem. Det var to Söstre,
der var ikke flere af dem og hver skulde have
Halvten af Gaarden. Brödrene lo af Askefisen, for
han havde bare ligget i et Lade om Natten, sagde de,
og Askefisen sagde stil han, for Hoppeludsa havde
sagt han sletter ikke maatte nævne noe om hende,
for da vilde det gaa dem galt begge to, men vilde
han bare tie stille, skulde det nok gaa bra —
Næste Loidagskvelden sa Faderen til

dem, at de skulde be Kjærestene sine hver om en Vaft, saa fik han se, hvem der var flinkest til at væve. Ja det loved de. Askefisen mødte den gamle Mand, som fik høre, det var gaaet, som han havde sagt. Gutten fortalte Hoppetudsa om Vaften, Faderen vilde se. Den fik han næste Dagen, men hun lagde ham igjen paa Minde, han maatte bee skille, med hvor han havde faaet den fra. Næste Morgen viste Brødrene frem de Vafter, de havde faaet fra Kjærestene sine, men da Askefisen kom med sin, var den allergjævest, halvt af Guld og halvt af Silke. Saa næste Gang vilde Faderen se en Halsskjorte, de havde syet, for at se, hvem der syede penest. Alt ligedan. Saa næste Lørdagskvelden sagde Faderen, de fik hente Kjærestene sine, at han kunde se, hvordan de saa ud. Ja det loved de da. Da Gutten kom til Hoppetudsa bort i Stua, fortalte han, hvad Fade

I Janssons gengivelse heder det „Vest." Moe.

ren havde bedt om. „Ja bare ti stille, saa skal
du nok se, det skal klare sig," sagde Hoppetudsa.
Saa laa der udenfor Stua et stort, dybt Vand,
vel en Halvfjerding langt. Om Söndagsmorgen
da de skulde afsted hjem til Guttens Fader, sag=
de Hoppetudsa, at det Vandet maatte de over.
„Ja da er det ligegodt, jeg gaar hjem igjen jeg da,"
sagde Gutten, „for det Vandet kan ikke jeg svömme
over." „Aa jo, bare hold i Rompa mi du," sag=
de Hoppetudsa, „hold fast og ti stil, saa skal
du nok se, vi skal komme over." Ja Hoppetudsa
lagde uti til at svömme og Gutten holdt fast.
Da de var komne et Stykke, skreg Hoppetudsa:
„Klyp og hold, klyp og hold;" hun kjendte det
lóóna. Og Gutten klöp til og holdt fast og
tilsidst kom de til Land. Men da blev
Hoppetudsa til den deiligste Prindsesse, Gutten

vagensende havde seet for sine Øine. Hun var nemlig omgjort til Hoppetadsa af et Trold. Saa reiste de hjem til hendes Foraldres Slot og derfra reiste de i Vogn med fire snehvide Heste for til Guttens Foraldre. Ja da blev det Forandring. Men saa gik Prindsessen og Gutten om til alle og takked for sig og reiste saa tilbage til Slottet igjen. Og da blev der holdt Bryllup med slig Stads, at det ikke er at beskrive.

Karl Østbyes Kone.

71

7 " Gutten som fik Forbanden fra Fand = = Gutten som kapaad med Troldet.

Sorensen Fritzner. –

Stemmer temmelig nær med Fortællingen som Varianform Nr 6. N. F. aftrykt i Moe 2den Udg. 1856. S. 36 – S 392

Indeholder [illegible] Trold. Gaar tildels ind i Gal. Mattes. – N. S.

Det var engang en Mand, som havde tre Sönner, og da det var smaat hjemme, vilde han de skulde ud og finde sig Tjeneste. Ja Per skulde da först ud. Han kom da til en Mand og spurgte efter Tjenest. Ja han kunde da tage ham men det skulde ikke være anden Lön end i Tilfælde af at han fik Manden vond, da skulde han have et Kvarter Penge, men blev Gutten först vond, skulde Manden have Lov til at skjære tre Remmer af Ryggen paa ham og strá Salt i. Nu, nogle Dage var gaaet, saa stod de paa Laaven og tærsked. Det var tung Tærske-stav, saa Gutten næsten ikke kunde orke den. „Er det Staav, det her?" sagde Gutten. „Er du gal," sagde Manden. Ja jeg er nu ikke noget bli heller sagde han. Saa var det forbi med han

Tjeneste. Manden skar tre Remmer af Ryggen hans, strøede Salt i og jøged ham hjem. — Ligedan med Paal.

Saa vilde Pone ud. „Aa du," sagde de andre, „du har jo ikke gjort andet end siddet i Asken og rolet;" men Pone vilde endelig afsted. Saa kom han da til den samme Mand og bad om Tjeneste. Ja det kunde han da faa, men det skulde være Aftalen, at blev Manden sint, skulde Pone ha et Kvarter Penge, men blev Pone først sint, saa skulde Manden ha Lov til at skjære tre Remmer af Ryggen hans og saa jøga ham hjem. Ja Pone gik ind paa det. Saa da de skulde paa Laaven og træske og Pone saa Træskestaven, sagde han: „Er det Træskestav detta da?" sagde han, „jeg

maa ha Langvaggen til ~~Frastestan~~ Handval og Smalvaggen til Slagval." Saa sagde Manden, han skulde gaa ud i Skoven og hugge Ved. Saa stillte Pone en hel Del Støtter op til en stor Gran, saa det saa ud, som den var hugget of lige ved Rota og hun kvillte paa Støtterne. Da Gutten kom hjem og havde faaet sig Mad, sagde Manden, at nu var det bedst at kjøre efter Veden. „Hjemme bar vi altid Veden vi," sagde Gutten. Ja saa skulde de da gjøre det saa her ogsaa. De gik ud i Skoven, og Gutten fik Manden til at dra i Grenene, saa han fik Grana ikol. „Nu kan du dra i Toppen, saa skuver jeg efter i Rota," sagde Gutten. Ja Manden gjorde saa, men da de var komne et Stykke paa Veien, satte Gutten sig oppaa Rota og lod Manden dra.

„Du er vel ikke vred," sagde Gutten. „Nei hvorfor skulde jeg være vred, naar det gaar saa bra da," svarede Manden.

Saa en Dag skulde Gutten ad Skoven og gjæte Saudene. Men Gutten dro Bjeldesauden op i en stor Gran og de andre Saudene joged han hjem til Forældrene sine. Saa da han kom til Manden igjen, sagde han, det er rent farligt at gjæte der i Skoven din, for nu som jeg var der med Saudene, kom der en Hvirvelvind og blæste alle Saudene bort til alle Kanter, saa der ingen blei igjen af dem uden Bjeldesauden, han blev hængende der igjen i en stor Gran. „Men du er vel ikke vred," sagde Gutten. „Nei jeg kan da ikke være vred paa dig for det," sagde Manden, og saa gik de

da afsted for at hente Bjeldesauden.
En anden Dag sagde Manden til Gutten:
„Du faar nok reise ad Skoven med Kuerne
idag du.“ Ja det gjorde da Pone, men
da han var kommen op i Skoven, skar han
Rompene af Kuerne og stak dem ned i e
blaut Myr, som var der og dreu saa Kuerne
bort til Foraldrene sine. Saa gik han
hjem til Manden og sagde: „Det er farligt
at gjæte i den Skoven for den Myra som
er der. Alle Kuerne sakk nedi saa bare
Rompene staar over; vi faar da afsted og
se, om vi ikke kan faa drat dem op igjen.
Saa gik de da afsted, og Gutten viste Veien,
og da han var kommen op, tog han fat i
e Rompe og til at dra, saa Rompa gik
op og han dat bagover paa Ryggen; og

saa gik det fra den ene Rompa til den andre og dro dem op allesammen. „Men du er vel inte vred," sagde Gutten. „Nei, jeg kan jo inte være vred paa dig for det," svarede Manden. Saa kom Jula. Nu var Mandens Mor Troldkjærring og var paa Braahollen Julenatten. Saa kom hun tilbage Juledagen, men saa sent at Presten alt var paa Prækestolen. Hun blev da til en Skjære og satte sig i Apalden til at skratte. „Det er da svært til Skjære," sagde Gutten, „at den skal sidde her og skratte Juledagen, faar jeg ikke Lov til at skyde den?" spurgte Gutten. „Jo du kan gjerne det," sagde Manden. Gutten skaut og saa da, at det var Mora. „Men du er vel ikke vred," sagde Gutten. „Nei, hvordan skulde jeg være vred paa dig for det da,"

svarede Manden, „jeg gav dig jo selv Lov
til at gjöre det." —— Da det lei ut
i Jula skuldt Mand og Kona i Bryllup.
För de nu reiste sagde Kona til Gutten: „Nu
maa du gjöre vel ryddig i Gaarden og saa kan
du gjöre en Kreturbru over Gröfta — og naar du er
færdig med det, kan du komme i Bryllups-
gaarden du ogsaa." Da de var reiste tog
Gutten og slo ihjel den ene Kua efter den anden,
stak Augane ator og stappa dem i Lomma.
Saa gik han i Bryllupsgaarden, og da han
var kommen i Döra, tog han et Kuauga
og kasted lige i Synie paa Manden, og saa
stod han en Stund, saa kasted han et til.
„Men du er vel ikke gal," sagde Gutten.
„Nei, jeg kan jo ikke være gal forde jeg," sagde
Manden. —— Nu havde Barnet begjont

sig. Kona bad da Gutten gaa ud, gjöre det vel rent og törke det. Gutten tog Barnet med sig til Brönd, sprettа op Maven paa det og vasked det godt baade ute og inde, hangte det saa op paa en Gardstaur at törke. Da han kom ind, spurgte Kona, hvor Barnet hendes var henne. „Aa det hanger ude paa Gardstauren og törker," svarede Gutten, og da de skulde ud, saa de Barnet hange paa Stauren. „Men du er vel ikke gal," sagde Gutten. „Aa jeg er ikke saa blid heller," sagde Manden. „För har du gjort Ende paa al Buskapen min, saa skaut du Mor mi, saa har du sat Varme paa Huset mit, og nu har du gjort Ende paa Barnet mit og saa," sagde Manden. „Ja saa er Akorten ude da," svarede Gutten, „og nu vel jeg

ha det Kvarter Penge, vi snakkede om".
Det fik han og med det gik han hjem.
Der laa endnu Brødrene hans gjække af de
Remmerne, der var skaaret i Ryggen deres;
men nu da Gutten kom hjem, fik de hentet
Doktoren, og saa blev de gode allesammen.

Niels Larsen (Maren Tharum).

8	Skjelle, som var saa fæl til at øde. Ark. Ny Saml Nr 102.	Sørensen Fritzner Tvilsomtig og sammenrørt

Der var engang en gammel Kone, som havde bagt Levser og kjernet Smör og lagt i et Spand. Saa da hun om Morgenen gik ned i Fjöset, sagde hun til den Gutten, hun havde, at han ikke maatte ete op Smöret og Levserne. „Nei," sagde Gutten. Men da den gamle Kona vel var kommen ned i Fjöset, kom han og sagde, han havde etit op Smöret og Levserne, „og nu kan jeg gjerne ete op dig ogsaa," sagde han, og saa aat han op Kjäringa. Saa gik han et lidet Stykke, saa kom han til en Mand, som stod paa Laaven og træsked. „Nu har jeg etit op Smöret og Levserne og Kjäringa, nu kan jeg gjerne ete op dig ogsaa," sagde han, og saa aat han

op Manden. (Ligesaa med Ræven ditter og Björnen (faskere))
Saa mödte han en Kat. „Nu har jeg
ædt op Smörspandet og Levsenae og Kjærringa
og Mand og Ræven ...... og Björne ......,
nu kan jeg gjerne æde op dig ogsaa," sagde
han. „Det skal vi nappesom," sagde Katten.
Saa flöi den op i et Træ, Gutten efter, saa
Katten ned af Træet, Gutten efter, saa Katten
op paa et Hus, der kunde ikke Gutten
komme. Saa blev han saa sint at han
sprak midt i to.

84

9	Gale. Malters	Sörensen Frederik, Dm ~~Skimmer Gatten~~ Stragnurrdet Jaletre 1850 S18 9 Ny Sand Nr 87.

Der var engang en Kone, som havde slik en dum Gut. Saa en Dag han skulde bort og hugge Ved, sa Mora til honom: „Nu maa du sige: Til Lykke med godt Arbeide til den første som du møder". Det første Gutten mødte var e Ligfærd og til dem sagde han: „Til Lykke med godt Arbeid." Til Betaling fik han en Gjedebuk, og den stak han i Spandet, han havde havt med sig hjemmefra til at ha Smør i. Da han kom hjem, bar Mor hans udaf sig, at han havde stakket Bukken i Spandet. „Den skulde du ha leiet i et Taug," sa Mora. „Ja det skal jeg gjøre en anden Gang," svarede Gutten. Saa fortalte han, at han havde sagt: „Til Lykke med godt Arbeide," til den første han

mødte, og det var et Ligfølge. „Aa nei, aa nei da," sagde Mora, „du skulde sagt: Aa stakkars dig som har mistet Kjæringa di da." „Ja det skal jeg gjøre en anden Gang," svarede Gutten. Saa næste Gang Gutten gik bort at hugge Ved, traf han en Mand som holdt paa at hakke e ihjelstød Ku udaf Fjøset. „Aa stakkars dig, som har mista Kjæringa di da," sagde Gutten. Da han havde hugget Ved, fik han et Smørstykke i Betaling. Det bandt han i et Taug og dro efter sig. Da han saa kom hjem og fortalte Mora, hvem han havde mødt, og at han havde bandet Smørstykket i Tauget, saa blev hun rent udaf det, men det var intet at gjøre ved det. — Saa om en Stund fandt Gutten paa, han vilde gifte sig, og saa sendte han Mora

afsted for at faa Pika med sig til ham. Mens jeg nu er borte, sa Mora, saa faar du gjöre fardig Maden da og ha dygtig myé Gröunt paa. Da Mora var gaaet, tog Gutten Katta og hakkte op, tog saa det grön=ne Skjörtet til Mor si og hakte op og strödde paa. Da Mora kom hjem igjen, blev hun forundret at Katta ikke kom imod hende, og da hun saa kom ind og fik höre, at Gutten havde hakket op baade Katta og det grönne Skjörtet hendes, blev hun rent for=fardet. Saa da Kvelden kom, lagde han og Pika sig, men da det lei udover en Stund, blei hun lei af at ligge og bad om at maatte gaa ud. „Nei det fik hun ikke Lov til." „Du kan jo binde mig i dette Tauget," sagde hun, „og saa kan du dra

i det, naar du vil ha mig ind igjen."
Ja det skulde han da. Men Pika tog Gjedebukken og bandt i Tauget, og da han dro i det, dro han Gjedebukken til sig.
"Aa nei, har du Horn da," sagde Gutten, han trudde det var Pika. "Aa er du galen du," sagde Pika gjennem Döråsprekken, det er jö Armene mine. Aa jo, saa trudde Gutten, det var Armene hendes, og er han ikke slaaet op, saa ligger han endnu med Gjedebukken paa Armen.

1/6

Den galne Kjæringa, 89

Variant til Begyndelsen af samme

Kjærringen er Stige.

Sorensen Fritsøe Sand-herred

Der var engang en Mand som hade slig gal Kone. Saa da hun engang skulde være hjemme og passe Huset, kom hun til at se bort paa Koen, som laa ud paa Engen og jorted. „Ligger du og gjøker af mig," sagde Kona. Kua bler ved, saa tog Kona en Kniv og drable a. Da nu Manden kom hjem og fik se Kua var drabt, spurgte han, hvordan det var gaaet til. Hun fortalte da, hvordan hun havde ligget og gjøkt af hende, og hun havde nok faaet Kua til at lade det være. Ja det var ingen Ting at gjøre ved det. Saa bad dan Manden Kona at flaa Skindet af Kua og skjære Kjødet i Stykker og hænge det paa en Stor og törke, saa faar

vi gjemme lidt til Kaal, sagde Manden.
Da Manden var gaaet, tog hun og flaa-
de Kua og skar Kjødet op i Stykker,
satte hvert Stykke paa en Gardstaur og
satte det ved Siden af hvert Kaalhoved
i Haven. Da Manden spurgte hende,
hvad det var for Leven ned i Haven,
„Aa det er Skjærene og Katten som er
paa Kjødstykkerne, som jeg har hengt
op, som du bad mig." sagde Konen.
Saa vilde Manden skille sig ved hende,
men det kan være det samme, sagde han,
hvis jeg kan finde tre Kjæringer som er lige-
saa gal som du, o. s. v.

11	Den største Løgne = lagde Prindsessen	Sørensen Fritzøe Sand-herred Variant til Nr 39. II J. første Samling. Om Askeladden som fik Prindsessen til at løgste sig. —

Der var engang en fattig Mand, som skyldte en rig Mand hundrede Daler. Nu havde den rige Mand lovet ud, at den som var flinkere end han til at lyve, skulde faa hundrede Daler. Saa vilde da den Fattige prøve. „Tænk," sagde den Rige, „i Nat var der hundrede Rotter i Gaarden min." „Var det noe da," sagde den Fattige, „jeg havde engang i Haven min en Kaal, som var saa stor, at jeg ikke kunde se op i Toppen paa den. Saa kjørte jeg op over den, og da jeg var bleven kjed af at kjøre, saa gik jeg opover en Stund, saa kom jeg helt op i Skyerne, da fandt jeg en Lus og en Loppe, saa drabte jeg

dem, men da kom jeg saalangt ned i Jorda, at jeg maatte efter en Spade for at grave mig op igjen. Saa godt syntes den Rige ikke, at han kunde skröne og gav den Fattige efter de hundrede Daler.

12. Konen, som ikke vilde have Börn

Sörensen Fritzner. Sandeherred.

Farlig fremmed Kundar
fra Nordlanden Ol.
udrigtet. —

Der var engang en ung og vakker Pige, som syntes det maatte være altfor tungt og smerteligt at føde og optrække Børn og som derfor heller vilde leve ugift end indgaa et Egteskab, hvori det blev hende givet. . Saa gik hun til en Spaakvinde og spurgte om hun, naar hun gifted sig, vilde faa Børn. „Ja", svarede Spaakvinden, „ti Børn skal du faa."
„Da vil jeg heller være ugift," svarede Pigen, „med mindre det da kunde være noget Raad for, at jeg ikke fik disse Børn."
„Ja det er det nok," svarede Spaakvinden, „det er beskikket, du skal have ti Børn, men her har du ti Ruder, saa snart du

marker, du er med Barn, kan du bare skyde over en af disse Pinder saa döi strax Barnet i dit Liv." Pigen tog Pindene, giftede sig og levede mange Aar i Sus og Dus, og hver Gang hun følte, hun var med Barn, knied hun sig for Smerten ved at føde det og brød i tu en af Pindene. Saaledes dræbte hun syv Börn, medens de endnu var i hendes Liv. Men da angrede det hende tilsidst, hvad hun gjörde, saa kasted hun bort Pindene og födte siden tre deilige, væne Döttre. Disse giftede sig igjen og blevø Mödre til mange Börn. Da hun nu som gammel Kone döde, kom hun til Himmerige og her var det, som hun stod i en deilig Have. Medens hun vandred omkring i den, kom hun til et Bed,

hvor der stod tre deilige Rosentræer fulde af de deiligste Roser, men ved Siden af dem syv visne ~~, der~~ stode i tör Jord. Hun gik andensteds i Haven at se paa de deilige Træer og Blomster, som fandtes der, men altid maatte hun tilbage til Bedet med de tre blomstrende og syv visne ~~Blomster~~ Rosentræer. Som hun stod og forundrede sig over dette, kom Gartneren forbi. Hun spurgte ham, hvad det skulde betyde disse syv visne og disse tre deilige Rosentræer. Han svarede: „De tre blomstrende Træer ere dine tre Döttre, som nu leve paa Jorden, men de syv visne, ere de syv Börn, som du har dræbt, medens de endnu vare i dit Liv." Da angrede det hende svært den Synd, hun havde gjort mod disse Börn og spurgte: „Kan da aldrig disse faa Liv?"

„Jo," svarede Gartneren, „du ser de er visnede, hvor de staa; kan du vande dem med dine Taarer, da skal de atter faa Livskraft." Og Moderen græd Dag og Nat og tænkte paa den Synd, hun havde gjort mod Gud og mod sine Børn, og lidt efter lidt begyndte de visne Træer at spirette, men saa meget hun end sørged, længere end til at Træerne slog grønne Spirer, kunde hun ikke komme. Da sagde hun det til Gartneren og denne svarede: „Nei længere end til du ser, der er kommen Livskraft i dem, kan du ikke med dine Taarer komme, for at de skulle komme til at staa i Flor, kræves der Blod, men her vil en mægtigere end du til, men han vil ogsaa hjælpe dig. —

13.

Aaspekallen

Sörensen Fiskner Sandeherred.

Grimm forvansket ? Ls.
Moes Gaasnaj Ny Saml.
96. Julabrei 66. Flere
Varianter med samme
Titel fra Valders ?.

Neppe forvanskning efter
Grimm; th. eventyret
er fortalt af en gammel
bonde.

Aaspekallen.

Aaspekallen hade e Aasp til Moxder. Den som hug ned Aaspen, drabte han. Saa gik han til Kongen og spurgte, om han kunde faa Arbe. Han vilde ikke ha anden Betaling, end at han maatte faa Lov til, naar Kongen ikke hade mere Arbe saa gi ham, at gi ham tre Dasker i R.....
Kongen gik ind paa den Akorden. Han tænkte, han nok altid skulde faa git'n Arbe nok. Saa sendte han ham bort i Skogen at hente Ved. Men Aaspekallen læssede saa paa, at Hesten ikke kunde trække. I Steden tog han H.-bjönne og spændte for, kjörte hjem altsammen, og slap siden Björnene ind i Fjöset, hvor de gjorde Ende paa at Buskapen til Kongen. Saa skulde han male paa e Mölle, som Fanden imellem standsed. Rigtignok da Aaspekallen

hade malt i Stund, standset Kværnen. Han tog et Lys og saa under. Jo rigtignok der hade Fanden sat Laarbenet sit i. Aaspekullen rev af Laarbenet og Kværnen gik lige godt igjen. Saa blev der Krig i Landet, og Kongen vilde sende ham mod Fienden. Aaspekullen vilde gaa alene, sagde han, men noe Mad maatte han ha med sig. Saa gik han afsted, og da han fik se Fienden, satte han sig ned at eta. Di skaut alt det di kunde, men Kuglerne beit ikke paa'n. Da han hade eti sig mæt, reiste han sig op og tog ei stor Eik og slog omkring sig mede den, saa han slog ner hver enes Mand af Fienden. Saa gik han tilbars til Kongen. Har du mer Arbe, sagde han. Nei! nu har jeg ikke mer, sa Kongen. Saa vil jeg gi dig tre Slag i Rauva, sa Aaspekullen. Kongen bad om at faa Lov at lægge Pute under. Ja læg saa mange du vil, sa Aaspekallen. Saa sla han og ved det første Slaget, gik Kongen i mange Beter.

103

14 | Kundaut til Manvallarar og Tjorringdallaran N.T. | Sorensen Futsnar Sandeherred

I Iden inlet fuldkommeth Sideslykke kjendes.

Troldets lange Laar og forgylte Skanker

Manddatteren og Kjæringsdatteren.

Der var engang en Enkemand, som havde en Datter, og han havde giftet sig med en Kone, som ogsaa havde en Datter. Mandens Datter fik ikke Lov til nogenting, som godt var, og saa var det ogsaa Skik, at naar de vare budne til Gjestebud, skulde Manddatteren være hjemme. Saa en Dag de vare reiste til Gjestebud, sad Datteren alene hjemme med den gamle Kjetta.Ræd var hun og det havde hun ogsaa Grund til, for ud paa Kvelden kom der et Trold og banked paa Døren. „Luk op for mig, for mine lange Laar og mine forgylte Skanker, eller spænder jeg op Døren," sagde han. „Giv mig godt Raad," sagde hun til Kjætten. „Ja du faar da lukke op, ellers spænder han op Døra," sa Kjætten. Gjenta gjorde saa, og ind kom Troldet. „Gi Stol for mig og for o.s.v.

sagde Troldet. „Giv mig godt Raad," sagde Gjenta til Kjetta. „Tag Haggestabben og sæt under ham," sa Kjetta. Gjenta gjorde saa. „Nu har jeg aldrig siddi saa godt, og aldrig kommer jeg til at sitte saa godt heller," sa Troldet. Saa sagde det igjen: Gi Mad til mig, til mine osv.... „Giv mig godt Raad," sagde Gjenta. „Gaa ud og tag et Traug med Hestedrit og gi 'n," sa Kjetta. Gjenta gjorde saa. Nu har jeg aldrig ætet saa godt og aldrig kommer jeg til at æde saa godt heller, sa Troldet. Saa da Kvelden kom, sa Troldet: „Gi Seng til mig og mine," o.s.v. Giv godt Raad, sa Gjenta. „Gaa tag nogle Fjæler og læg under Lagenet dit," sa Kjetta. Gjenta gjorde saa. „Nu har jeg aldrig o.s.v., sa Troldet. Efter en Stund

Sovekammerat sagde det: „Giv Hvilenat til mig og mine o.s.v. „Giv mig godt Raad," sa Gjenta. Ja tag en

Höisak og gi'n, ellers tar han dig," sa Kjatta.
Gjenta gjorde saa, og dermed blev Troldet nöid.
Saa om Morgenen stod Troldet op og gik afsted,
for han turde ikke vente til Sola stod op.
Men da var Höisakken i mange Beter, men
rundt omkring paa Gulvet laa fuldt af Sølv=
penger. Da Forældrene kom hjem, blev de svært
forundret og spurgte, hvor hun havde faaet alle
Pengene fra. Hun fortalte da det. Saa vilde
da Stedmoderen, at næste Gang de blev buden til
Bryllups, skulde hendes rette Datter være hjemme.
Det gik som forrige Gang. Troldet bankede
paa og sagde: „Luk op for mig og mine o.s.v.
Gi mig godt Raad," sagde Gjenta til Kjatta. „Nei
sjöl eter du din Mad, og sjöl sleiker du dit
Fad, og sjöl kan du gi dig gode Raad," sa Kjatta.
Gjenta lukket op for ham. Da han saa bad

om Stol, og Gjenta ikke fik Raad af Kjætta, satte hun den fineste Stolen hun havde for den, men Stolen gik isund med det samme han satte sig. Saa fik hun fat i en anden, men Troldet sagde: „Aldrig har jeg site saa ondt og aldrig kommer jeg til at sita saa ondt heller!" Ligesaa gik det med Maden, da Gjenta lagede sammen og satte frem den bedste Mad, hun havde.. Ligesaa med Seng. Til Kvelnet tog Troldet Gjenta sjöl, men om Morgenen var a rent kvit —— og inte en Skilling var der igjen efter Troldet. Da saa Forældrene kom hjem fandt de hende næsten död. Saa fortalte hun hvordan det var gaaet og at Kjætta intet havde sagt a gode Raad. „Nei sjöl eter a sin Mad, og sjöl sleiker a sit Fad, og sjöl kan a gi sig gode Raad," sa Kjætta.

108a

Sørensen Fuglsang. Sandeherred.

7

15. „Kong Fin hedte Far min eller Prindsessen i Haugen."

Svarer til flere udbyttede Fortællinger herhjemme. Ogsaa hos Molbech og i Sverige. Under Titel: „Prinsessan i Jordkulan."

108b

15 se var. B: 7 flg

Kong Fin hedte Far min.

Der var engang en Konge, som havde en eneste Datter. Da Dronningen var død, giftede Kongen sig med en Troldkone (hex), som ogsaa havde en Datter. Nu var det en Prinds, som skulde have Kongens Datter, men det vilde ikke Troldhexen, som sendte hende bort i Skoven i en Jordhule. Her var hun i syv Aar. En Lind stak Rødderne ned til hende og den bandt med Guldtraad og Sølvtraad. Men en Dag kom en Hest som blev jaget af Ulve til at springe over Haugen og traadte et Hul igjennem. En Ulv som kom efter faldt i og ned i Hulen. Hun holdt sig da fast i Raggel paa den og slap saa ud. Da hun var kommen op, tog hun en Fole, som stod der, og red til Kongsgaarden med. Her skulde Dagen efter Troldhexens Datter have Bryllup med den fremmede Prindsen. Hun gik ind og spurgte, om hun kunde faa hjælpe

til i Kjökkenet. Jo det kunde hun da. Men nu havde Troldhexens Datter födt en Sön nede i Stalden og havde saaledes midt for at slaa Brud. Moderen fandt da paa, at den fremmede Pige skulde klædes ud som Brud i Steden og fölge med til Kirke. Prindsen havde ikke seet Brura sí för uden bare Billede af hende. Han syntes, Bruden han fik, var svært vakker, men syntes dog mærke der var noget galt paa Farde. För de reiste til Kirke, gav han derfor Bruden en Handske og sagde, hun ikke maatte give den tilbage til nogen anden end ham. Bruden bad om sin egen Föle at ride paa og sagde til Prindsen: giv vel Agt paa, hvad jeg siger idag! Da de havde redet en Stund, sagde hun: Stat stille unge Föle, Bruden ligger i Stalden og har faaet sig en ung Sön. Prindsen undredes over dette. Saa

kom de til Linden ved Jordhaugen. Hun sagde: „Her stander du Lind gjennem alle dine Rødder er med Guld bebunden." Og ved Halen: syv Aar har jeg i Jordhaugen sat, alle mine Viser og Eventyr har jeg forladt. En Fole jeg fandt en Kongesön jeg vandt. Paa Ulven har jeg rida og til Heiäos er jeg kommen. Efter en Stund kom de til en Greid, som ingen kunde komme igjennem. Bruden maatte da frem: Hun sagde: „Stat stelle Greid, fager og fin. Dig lod bygge Kong Fin, Far min." Da de saa kom hjem igjen og Bryllupet skulde begynde rigtigt, var Troldhexens Datter pyntet som Brud, men Kongedatteren maatte ud i Kjökkenet igjen. Men midt under Bryllupet spurgte Prindsen Bruden, hvor hun havde Handsken hans. „Aa, den glemte jeg", sagde hun og gik ud i Kjökkenet

for at bede den andre om Handsken. Nei,
den vilde ikke Kongedatteren levere til andre
end ham selv. Saa blev det da bestemt,
at den fremmede Pige skulde gaa efter hende
ind og stikke sin Haand frem med Handsken
under hendes Arm, for at Prindsen skulde
tro, han havde den. Saa blev gjort, men
Prindsen tog Haanden ogsaa og fik se sin
rette Brud. Da blev Troldhexen med Dat-
teren sendt sendt ud i Skoven og kastet ned i
Hulen, men Prindsen og Kongedatteren turte
nylig Bryllup.

Ingen Nilsen Solieds Bestemoder.

76. /

Sörensen Fritsøe. Sandeherred.

Sammensurium af flere Eventyr.

1 Gutten som skaffe sig hl Löve, Falk og Myre Asb ny Samling.
2 Risen som ikke havde Hjerte paa sig. A M.
3 Trillingbrödrene (Udtykt også hos: Molbeck og Grimm.
4 Bonde Værskjæg A M.

Der var engang en Konge, som skulde i Krig.
Førend han reiste, fik han Dronningen sin bort i
et Slot langt henne i Skoven, saa rædd var han for
den pene Dronningen sin. Efter en Stund bad Prind-
sen om at maatte gaa ud og prøve sin Lykke. Jo
det fik han da endelig. Han traf en Løve, en Hund, ?
en Fugl og en ~~Mand~~ (Maur), som ~~stod~~ stred om en død Oxe ? — nei: mauro
Efterat han havde som Voldgiftsmand afgjort deres
Strid og delt Oxen mellem dem, kom han til
et Kongsslot, hvor der boede en Prindsesse, der ikke
vilde gifte sig. Prindsen gjorde sig til en Fugl og
satte sig i Apalden udenfor Prindsessens Vindue og sang
saa vakkert, at Prindsessen lukkede op Slagvinduet,
satte frem en Tallerken med Korn og fik fanget Fuglen.
(Dette førte nu dertil, at Prindsessen til Kongens store Glæde
vilde gifte sig.). Men en Dag blev Prindsessen klods ?

borte. Han skabte sig om til alt hvad han kunde for at faa fat paa hende igjen. Tilsidst traf han et Berg, hvori der var en Sprække. Han gjorde sig til en Maur, kom ned i Berget og der var Prindsessen. Saa krøb han op paa Prindsessens Fang. Hun tog Mauren paa Haanden og sagde: „Nu har jeg ikke seet dig Maur paa ni Aar. Saa blev han sig selv, men hun baade glad og rædd. Han skulde gjemme sig under Sengen, saa skulde hun finde ud, om det var Raad at faa dræbt Troldet.

Tilsidst sagde Troldet: „Nu er jeg ikke god at faa dræbt, det er kun den, som er ni Gange stærkere end en Løve som kan dræbe mig. Der er en Drage nede ved Stranden Sostranden, som hver Dag fortærer syv af Kongens gjødede Svin, i den Drage er en Hare, i den Hare en Fugl, i den Fuglen et Og, og naar det Og bliver kløvet i fire Dele her oppe paa dette Berg saa dør jeg.

Gutten afsted om Morgenen og kom til Kongsgaarden,

hvor han fik Tjeneste. Der gjætte han ~~Haren~~ Svin og sloges
med Dragen. Skal vi kvile, sagde Dragen. Ja nok
sagde Gutten, som havde gjort sig til Løve. Havde jeg
Blodet af ni fede Svin, sagde Dragen saa skulde du
nok til. Havde jeg Steg og en Flaske Vin fra
min Konges Bord, skulde du nok til, sagde Gutten.
Saa sloges de igjen og Dragen maatte gaa uden
Svin. Saa og anden Gang. Tredie Gang havde
Gutten til Kongen, som havde fortalt hvad Løven
sagde, med sig en Steg og en Flaske Vin, som
han kastet til ham, da de kvilte. Saa maatte
Dragen til. Da saa Dragen revnede, sprang Haren
ud, Gutten til en Bikje og tog den. Fuglen fløi
ud, Gutten til en Fugl og tog den og fik Egget.
Saa gik han til Berget og skar Egget i Stykker
i fire Parter; da revnede Berget og der kom
frem det deiligste Slot. Troldet revnede sund.

Slottet laa lige ved Vandet, og derved laa nogle Skibe med Folk ombord, som havde ligget i Dvale men nu kom til sig selv igjen. Paa disse Skibe lassede alt Guldet og Sølvet og reiste hjem til Kongsgaarden med, og Troldslottet og meget Guld og Sølv gav de bort til Fattigfolk.

Helle Solieds Moder.

17. /

Den dovne Gutten.

Sørensen Fritzner. Sandeherred.

Fragmenter af Salomatlis Asb. ny Samling.

Den dumme Gutten.

Moderen sendte ham afsted efter en Synaal. Den stak han i en Halmpibe paa et Halmlæs. „Den skulde du stukket ud og ind i Luva di;" sagde Moderen. Næste Gang gjorde Gutten saa med Naveren: „Den skulde du baaret paa Axelen," sagde Moderen. Næste Gang gjorde Gutten saa med Sauebukken: „Den skulde du ladet trippe lækkert paa Stenene." Det gjorde Gutten med Bryggerkjedelen. Moderen synted nu det var bedst, han fik sig en Kone, som kunde sörge for ham og sendte ham afsted at fri. Den du möder maa du hilse paa og sige: „tilLykke med godt Arbeide," og han ud og afsted. Gutten traf et Hus som brandte og sagde Moderens Ord. Du skulde sagt: „skvat Vand paa," sagde Moderen. Næste Gang

han gik ud, traf han en Mand, som prygle-
lede Kjæringo sia. „Skvat Vand paa", sagde
Gutten. Moderen skjönnede, at det kunde
ikke nytte at sende ham afsted og gik
selv afgaarde. „Nu skal du lage Sia og
Bogen og lægge i Grytu og gjöre dig sjöl
pen," sagde Moderen, da hun gik. Nu het
Katten „Sia" og Bikja „Bogen", dem tog Gutten
og kogte, klædte sig saa selv op og væltede sig
först i Tjære og siden i Fjæder. Da Moderen
kom igjen med Pigen, blev det Opstand, men
de fik da tilsidst slet ikke nogen Mad.
Om Kvelden vilde Gjenta gaa fra Gutten, men
hun fik ikke Lov til det. „Du kan binde om
mig detta Baandet," sagde Gjenta, „og naar du
vil have mig ind igjen, kan du trække i det."
Ja det gik Gutten ind paa, men Gjenta

bandt en Saubok i Baandet, og da Gutten
drog til, drog han Saubokken op i Sengen.
„Moder", sagde han, „Gjenta mi har Horn!"
„Aa du er et Nar," sagde Moderen, „det er
Armene hendes" o. s. v.

18

Mestermó.

Sørensen Fritsner Sandekensa

Ask og Moe.

Der var engang en Kongesön, som aldrig fik
Lov at komme under bar Himmel. Men en Dag var det saa
deiligt Solskin, bad han saa om at maatte faa gaa ud.
„Nei du bliver bare borte," sagde Moderen. Men han bad saa
længe, til han fik Lov. Da han kom ud, laa der et Æg lige for
ham. Det sparkede han til, og med et blev han borte.
Saa kom han til en Troldhex, som havde en Datter Meisrema. 2
Her var han længe og M. syntes tilsidst svært godt om ham
og hjalp ham paa alle Maader. En Dag skulde han
maake Stalden. M– sagde: „Nu giver hun dig en Guld-
skuffe, en Sölvskuffe og en Træskuffe at vælge imellem,
men tag du Træskuffen". Da Troldhexen kom med Skufferne,
sagde Prindsen: „Min Fader er saa rig en Konge, men han
bruger aldrig andet end Træskuffe, og den kan jeg ogsaa
greie mig med. „Det har du ikke fanget af dit eget
Bryst," sagde Troldhexen. En anden Dag sagde M: „Nu

beder hun dig gaa efter Hestene, da skal du tage Løderbid=
slet og lægge paa dem og tul saa bare dette Eble her
foran dem, saa gaa de efter". Da Troldhexen bad
ham gaa efter Hestene, spurgte hun, om han vilde have
Guld, Sølv eller Løderbidsel. „Aa tak! jeg tager Løderbidslet
jeg," sagde Gutten. Da han var kommen bort til Hestene,
trillede han Eblet foran, og de gik nok saa pent efter. Da han
kom hjem med Hestene, skjønnede Hexen, at det var M,
som hjalp ham og tænkte, at hun skulde nok faa dræbt ham,
enten saa M hjalp ham eller ikke. Hun lod lægge i Ba=
gerovnen med Ved, selv lagde hun sig i Vævstolet ved Siden
af og bad M passe Varmen. Men saa skabte M to
Dukker til at gaa paa Gulvet og rømte selv af Gaarde
med Prindsen. Efter en Stund spurgte Troldhexen: „Er
den gloende nu?" „Nei," sagde Dukkerne. Saa stod hun op
efter en Stund for at se selv. Saa fik hun se Dukkerne, som
M havde skabt; blev sint og bad Bergkallen sætte efter

og tage dem tilbage igjen. Prindsen og M. skulde sætte over et Vand. Da de vare komne et Stykke udpaa, mærkede M., at Troldkallen kom. Saa skabte hun en stor Sandhaug, og derunder gjemte hun og — sig. Bergkallen kom men saa intenting og vendte hjem igjen. „Saa du dem ikke", ~~sagde~~ spurgte Heksen. „Nei, jeg saa ikke andet end en stor Sandhaug jeg", sagde Troldet. „Ja, den skulde du have taget, for det var de", sagde Heksen, gav ham et Slag mellem Ørerne og sendte ham afsted igjen. Da Anestein og M. vare komne længere ud paa, mærkede hun Troldkallen og skabte saa en Kirke fuld af Folk, sig selv til Prest og A — til Klokker. Da nu Troldkallen kom, gik han ind i Kirken og gik stille bort, satte sig i en Krog og hørte paa — — Da den var færdig, gik han hjem igjen. „Saa du dem ikke?" spurgte Troldkjæringen. „Nei, jeg saa ikke andet end en Kirke fuld af Folk jeg", sagde Kallen.

?

?

– Janson: Augnastein.

Ja den skulde du laget, sagde hun, for Presten og Klokkeren var M og A det. Saa reiste hun afsted selv, men tog dem ikke igjen, förend de var lige ved Land. Hun fik fat i Halen paa A – men fik bare Stjerten. Nu var da M og A frelst. De gik sammen bortover, og saa kom de til et Hus, hvor der var Bryllup. „Kom lad os gaa ind her," sagde Prindsen. „Nei gjör ikke det, ellers faar du se en, du liker bedre end mig," sagde M. Aa langtfra sagde han og gik ind. Men ikke lange efter havde han glemt M. og skulde have en fremmed Prindsesse. M tog Tjeneste i den By, hvor Prindsessen boede og hvor Brylluppet skulde staa. Den förste Nat, hun var der kom der en Frier (Det slm med: Först skulde Spjelfanten sattes i derefter Dörenen lukkes og saa skulde Kalven föres ind.)

Da Brylluppet skulde staa, kunde de ikke faa Hestene til at röre sig. Frieren foreslog Kalven og de kom ogsaa af Gaard til Kirken. Men da de vare komne did

blev Porret staaende med det ene Ben paa Indsiden og det andet paa Udsiden af Døren. Saa blev det tilsidst oplyst at det var M som gjorde det og saa blev hun viet til A. .

Hella Solieds Moder.

127

2.	Sørensen Fritzner. Sandherred.	Sørensen Fritzner. Sandherred.
19.	Sönna for Sô og nora for Moe inde ved det store Guldberget.	Vang 16
		~~Malbek, den nedtraadte Ager~~
		~~Svanejomfruer.~~
	Det blaa Baandet.	
	Asb. Moe. norske Folkeeventyr 2den Udgave Side 502.	Enkelte Træk og Fragmenter erindrer om det nævnte Eventyr.

Der var engang en Konge, som havde tolv Sönner og tolv Döttre. Saa skrev han til en anden Konge og spurgte, om han maatte faa Lov til at gifte dem sammen. Ja det fik han Lov til undtagen de to yngste, de skulde ud og pröve sin Lykke. Da nu de to gik ud og vandrede, kom de til en grön Slette og der var et lidet Hus. Der gik de ind, men der boede Rövere. Der blev de en Stund, og da en af Röverne blev godt kjendt med Söstrene, saa lagde de andre Raad op, hvorledes de skulde faa dræbt Broderen. (Det alm.: Söstren forlanger Ormemelk derefter Lövemelk. Sällen fik to Piber af Löven, blaaste han i dem skulde de komme om han var udenfor 10 Maar og 10 Laaser.) Da Söstren skjönte hun ikke kunde faa dræbt ham paa den Maade, sagde hun til ham: „Du er svært sterk du, lad mig

faa se om du kan rive isønde Baandene jeg bagbinder dig med. Det skulde hun gjerne, men saa bandt han saa haardt og fast, han kunde ikke. Nu havde de færdig en gloende Bagerovn, de skulde kaste ham i. „Der er da aldrig saa stor en Synd, En kan faa Lov at bede for sig først, di kan da gjerne lade mig faa Lov at blæse i den Piben, jeg har i Vestelommen." „Nei gjør ikke det," sagde Søsteren, men Røverne gav ham Lov. Saa blæste han i den Piben. Med det samme kom Løverne farende. „Hvad har min Herre at befale," sagde de. Ta kast den Tøsa ind i Bagerovnen og slaa Munk med den Røveren, sagde han. Saa blev hun kastet i Ovnen og ham slog de Mank med saa der ikke blev Beterne igjen. Hella Solieds Moder.

20 / Soraisen Fritener: Gruen som Skaldbro dr. = Kløversnurr

Ørnen, min Staldbroder.

Per, Paal og Hans skulde ud at skyde. Saa skjød Hans en Hare. Tilsidst kom de til et stort Berg, der var der et Hul og Trappre ned igjennem. „Her skal vi gaa ned," sagde Hans. „Aa nei, er du galen," sagde de to andre. Men Hans gik ned imellem og de to andre pillede efter. Nedenunder var der mange pene Værelser og i et af dem stod der tre opredte Senge. Her lægger vi os i hver vor Seng, sagde Hans og kastede sig op i den ene. Nu det sýntes de andre var svart og lagde sig sammen i en Seng. Næste Dag skulde Paal og Hans ud og skyde noget til Mad, og Per skulde være alene hjemme. Da han stod og kogte i Kjökkenet, kom der en gammel skjælv Mand og bad saa kjönt om noget Mad.

Ja Per skar af til en og rakte det til ham men
skalv saa paa Haanden, at Kjödstykket faldt
ned paa Gulvet. Saa skulde han tage det op
igjen, men saa gjulte den gamle Mand ham
slig op, at han blev rent kvit. Ligesaa gik
det med Paal, da han skulde stelle hjemme.
Da Hans var hjemme og den gamle Mand kom
og bad om Mad, huggede han Hovedet af ham
med Sverdet sit. Men da Per og Paal vare kom-
ne op af Trappen, toge de en Sten og veltede
ned gjennem Trappen saa den slog sig ind,
for at Hans ikke skulde komme op igjen.
Hans gik nu derinde i Slottet fra det ene Kam-
mer til det andet, kom saa i Stalden, hvor der
=horn
stod en Oxe med Kobber paa sig. Den stelte han
da for. Saa en Dag kom der en stor Ørn flaksende
ned gjennem Hullet og bad ham om Mad, saa

skulde den nok hjælpe ham ud. Ja Hans tog og slagtede Oxen og den ene Tremfjerdingen satte Ørnen til Livs. „Du faar nok give mig den andre Fremfjerdingen ogsaa", sagde Ørnen. Det gjorde Hans. Saa da Ørnen havde faaet i sig den, satte Hans sig paa Ryggen og op gik det baade med Hans og de to Bogfjerdinger, han havde bundet til Ørnen. Efter en Stund aad Ørnen op dem ogsaa. Tilsidst kom de til et Kongeslot. „Nu kan du gaa ind og sige, du er Guldsmed," sagde Ørnen, og spørge om de ikke vil have gjort Guld=kniven. Naar de saa beder dig gjøre en, skal du sætte dig i et Kammer for dig selv og gjøre som du arbeider, men naar den tredie Dagen er gaaen, skal du lukke op Stagvinduet og raabe: „Ørnen min Staldbroder", saa skal jeg komme med Kniven. Gutten gjorde saa. Da den

sidste fik Kniven, sagde hun: „Jeg mener, det er den, jeg har mistet." De la andre endnu penere og det blev bestemt, han skulde faa den yngste Prindsesse). Da Ørnen kom igjen med de sidste Knive, sagde den: „Paa Bryllupsdagen kommer jeg og banker tre Gange i Væggen, da maa du springe og tage mig og kaste mig i en gloende Ovn, du har færdig, tag mig saa ud derfra igjen og kast mig baglængs over Hovedet, saa skal du faa se L.. — . Bryllupsdagen kom, og da de sad i Lystighed og Glæde, bankede Ørnen paa Væggen, men Brudgommen tænkte saa paa Bruden sin, at han ikke hørte det. En Stund efter slog Ørnen i Væggen igjen, saa at Huset ristede. Brudgommen hørte det ikke. Saa slog den det tredie Slaget, saa de troede, Huset skulde skyta overende. Da sandsede Hans paa Ørnen og sprang ud, kastede den saa i Ovnen og baglængs over Ryggen. Da

blev den til den deiligste Prinds, han nogensinde havde seet for sine Øine. Saa fik han den anden Prindsessen, og saa begyndte de at fære Bryllup paa ny. Men nu var jeg ikke længer med dem.

Hella Solieds Moder.

21.

Sörensen Fritzner. Sandeherred.

Dyrendal og Lövenskjold.

i: Fiskersønnerne eller Tvillingebrödrene

Denne höitidelige Titel synes at antyde, at den enten er fortalt efter en Folkebog eller af en lærd Skolemester. Den almindelige Titel er Fiskersönnerne eller Brödrene. Hos Grimm Melbeck og flere er det Tvillingebrödrene. Jeg har mindst 10, 12 forskjellige Fortællinger eller Varianter fra mange Egne af Landet. Jvf norske Folkeeventyr N F. 1 Lillekort

Dyrendal og Lövenskjold.

Der var engang et Par Fattigfolk, som en Jul havde faaet lagt saa megen Mad sammen, at Manden sagde: „Nu vil jeg kjöbe mig noget Brændevin og drikke mig fuld." Endel Maaneder derefter födte Kjærringen to Tvillinger. Ingen vilde staa Fadder til dem, men tilsidst traf de en gammel Kjærring og en Mand, som vilde. De tog imod dem ved Kirken. De bleve kaldte Dyrendal og Lövenskjold og i Faddergave fik de et Sværd og et Skib, som var saa lidet, at man kunde putte det i Vestelommen, en Ulv og en Löve. Dyrendal gik til Kongsgaarden og spurgte om han kunde faa hjælpe til i Kjökkenet. Kongen syntes, han var svært liden, men tog ham da paa Pröve. Saa skulde D... bære ind Vand. Han tog en Kop og bar ind noget Vand, saa fulgte alt det andet Vand efter, saa Kongen sagde: „Du faar nok bære ud igjen noget." Ligedan gik det med Veden. —— Lövenskjold kom til en

Kongsgaard, hvor Kongen, engang han skulde i Krig, havde lovet bort de tre Döttrene sine til et Bergtrold. (Det alm med den og Ridder Röd, L. i Prindsessens Sang, som byder ham og lavde en Ring i Haaret) Et Trold med tre Hoveder kom seilende. „Drag mit Skib iland du unge Mand," sagde Troldet. „Drag det sjöl," sagde Gutten. Saa huggede han alle tre Hovederne af Troldet og Dyrene hans (Löven og Ulven) sparkede Sand i Saaret, saa han ikke kunde faa skjöt det. Ligesaa med den anden Prindsesse og det andet Trold med sex Hoveder. Saa kom Troldet med ni Hoveder. „Drag mit Skib iland du unge Mand," sagde det. „Drag det sjöl," sagde Lövenskjold. Saa begyndte de at slaaes, men efterhvert som L.... huggede af et Hoved, fik Troldet det til at gro sammen igjen med noget, han havde paa en Flaske. Men da Löven markede det, tog den Flasken og gjemte den bort i en Stenmur. Saa blev Troldet dræbt. Nu lagde L.... sig til at

sove i Jomfruens Seng, men ikke før var han sovnet
førend Ridder Rød kom klyvende ned af Træet,
hug Hovedet af L.... og truede Prindsessen til at sige,
det var ham, som havde frelst hende. Ja det maatte
hun love. Saa kom de til Kongsgaarden og det blev
bestemt at Ridder Rød og den yngste Prindsesse skulde
have Bryllup. Tæt ved Kongsgaarden boede en Snedker.
Her tog L.... ind med Dyrene sine. Den Dag der var Bryllup,
sagde L.... : „Nu skulde det være godt at have noget af
Bryllupsmaden!" Ja det synter Snedkeren ogsaa, men
det var nok ikke Raad til det, sagde han. Men
L.... bandt en Kurv om Halsen og lagde et Brev
i Kjæften paa Ulven og sendte den saa afsted til
Kongsgaarden til Prindsessen. Ulven kom ind i Slottet
og gik lige hen til Bordet og lagde begge Labberne op i
Fanget hendes. Hun fik se Brevet og da hun havde læst
det, lagde hun saa megen god Mad i Kurven og sendte

den afsted igjen. Men Ridder Röd markede nok
Uraad og lod sætte Vagt og stænge Portene. Da L...
og Snedkeren havde faaet Mod, sendte han Löven afsted
med en Buttelkurv og Brev til Prindsessen. Han sprangte
alle Porte og kom ind, fik Vin og gik tilbage til L... igjen.
Ridder Röd mente, det var svart, slige styggе Dyr skulde
faa Lov at komme ind i Kongsgaarden, men Kongen
mente, at den som ejede dem, skulde ogsaa komme. Og
saa blev det. Da saa L... kom ind af Döien, sprang alle
Prindsesserne om Halsen paa ham og sagde, det var han,
som havde frelst dem. Saa lagde L... frem alle Tunge-
tipperne og saa skjönnede Kongen, at Ridder Röd hav-
de bedraget ham. De bleve da enige om, at han skul-
de lægges i en Spigertönde, men L... sagde, det var
ikke nödvendigt det. Dyrene hans kunde bare faa ham
til at slaa Munk med. Det gjorde de og saa slog
Ulven og Löven ham til Veirs, saa der ikke blev

Tilla igjen af ham. Men Lövenskjöld fik den yngste Prindsesse, og da blev der Bryllup paa ny.

Hella Solieds Moder.

22.

Lat - Lass

Straparola Not. terz. Favol I. Pietro Pazzo.

Loreuius Tvetene 22.
Pandsvoven
Optegnelse af Jørgen Moe.
Mundtlig af Prof. C Haupt
Indlabe for Walders
Moe Optegnelse for Bygland
Moe Brudstykker 17.
Moe do Variant. Tegn.
Nr.
Nobs Mabo ... 11 af
Moltke Moe
Nils Pelo
Sollere
1 Atugsmaye
2 Dammerong
3 En Variant fra

En Gut gik engang til Elven efter Vand til Moder sin. Saa fik han en liden Fisk i Spandet. „Aa slip mig ud, skal du faa Lov til at ønske dig tre Ting," sagde Fisken. Det gjorde han. Da saa Gutten kom forbi Kongsgaarden, stod Prindsessen i Døren. „Gid du var med Barn," ønskede Gutten. Prindsessen blev det o. s. v.